

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 października 2015 roku Sąd Rejonowy w Kaliszu zasądził od pozwanej D. P. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) z/s w K. na rzecz powódki (...) spółki jawnej A. M., J. M., H. M., H. M. z siedzibą w K. kwotę 9.908,01 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 października 2014r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.517,00 zł, tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 1.217,00 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. (wyrok k. 72, uzasadnienie k. 77-80)

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana D. P., zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu skarżąca zarzuciła:

1) nierozpoznanie przez sąd istoty sprawy poprzez całkowite pominięcie przez sąd rozpoznania zarzutu przedawnienia roszczenia podniesionego przez pozwaną w sprzecznie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, jak również nierozpoznanie przez sąd zarzutu zwolnienia pozwanej przez powódkę z długu;

2) naruszenie prawa procesowego, mający istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez wadliwe sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku, tj. w sposób, który uniemożliwia ocenę i kontrolę toku rozumowania Sądu I instancji, w zakresie dowodów, na których sąd się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności, w szczególności poprzez:

- brak odniesienia Sądu do treści oświadczenia powoda z dnia 04.09.2013r.;

- brak odniesienia Sądu do kwestii podnoszonego przez pozwaną zwolnienia z długu pozwanej na podstawie art. 508 k.c.;

- brak odniesienia Sądu do treści zeznań świadka E. M. (1), w których podaje, że „na tej nocie odsetkowej nie widnieje moja parafka”

3) naruszenie art. 233 k.p.c. mające wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez dokonanie niezgodnej z zasadami logiki oceny zeznań współnika A. M.

i uznanie, że „były logiczne, przekonujące i spójne, a nadto znajdowały potwierdzenie w wyżej wymienionym i zgromadzonym materiale dowodowym”

w sytuacji, gdy A. M. podaje, że „mniejszym pozwem dochodzimy należności z drugiej noty na kwotę 1.948,49zł pomniejszoną o częściową zapłatę” oraz twierdzenia jego są sprzeczne z treścią oświadczenia z dnia 04.09.2013r., zeznaniami świadka E. M. (1) i pozwanej D. P.;

4/ z uzasadnienia apelacji wynika, że pozwana zarzuca również naruszenie art. 508 k.c. poprzez jego niezastosowanie.

Skarżąca wniosła o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości,

2) zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych w obu instancjach,

ewentualnie o:

3) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowni I instancji wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania odwoławczego. (apelacja k. 86 - 89)

Sąd Okręgowy, Sąd Gospodarczy zważył, co następuje:

Przedmiotowa sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym uregulowanym w art. 505¹ k.p.c. - art. 505¹⁴ k.p.c.

W postępowaniu uproszczonym apelację można oprzeć na dwóch wskazanych w przepisie art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. podstawach: naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

W świetle stanowiska Sądu Najwyższego apelacja w postępowaniu uproszczonym ma charakter apelacji ograniczonej (por. stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 31 stycznia 2008 roku, III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55, mającej moc zasady prawnej). Oznacza to, że jej celem jest kontrola wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji (z punktu widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji sądu orzekającego) w granicach wyznaczonych przez treść zarzutów apelacji.

W postępowaniu uproszczonym jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa

(art. 505¹³ § 2 k.p.c.).

Apelacja pozwanej jest zasadna i skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku i oddaleniem powództwa.

W obecnie obowiązującym przepisach kodeksu postępowania cywilnego postępowanie apelacyjne oparte jest na apelacji pełnej cum beneficio novorum, której istota polega na tym, że sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę ponownie, to znaczy jeszcze raz bada sprawę rozstrzygniętą przez sąd pierwszej instancji. Sąd drugiej instancji, zachowując pełną swobodę jurysdykcyjną, ograniczoną jedynie granicami zaskarżenia, ma obowiązek merytorycznie rozpoznać sprawę, nie ograniczając się tylko do skontrolowania legalności orzeczenia wydanego przez sąd pierwszej instancji. Rozpoznając sprawę - odmiennie niż sąd kasacyjny - kontynuuje postępowanie rozpoczęte w sądzie pierwszej instancji.

O rozpoznawczym charakterze apelacji pełnej niewątpliwie świadczy treść art. 378 k.p.c., stwierdzającego, że sąd drugiej instancji „rozpoznaje sprawę”, nie zaś sam środek odwoławczy, a także art. 382 k.p.c., zgodnie z którym Sąd drugiej instancji orzeka „na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz

w postępowaniu apelacyjnym”. Jest zatem sądem, który przeprowadza - jeśli zachodzi konieczność - własne postępowanie dowodowe, w którym istnieje możliwość powtórzenia i uzupełnienia dowodów przeprowadzonych w sądzie pierwszej instancji oraz uwzględnienia nowych faktów i dowodów, jeżeli nie mogły być powołane

w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, albo gdy potrzeba ich powołania wynikła później (art. 381 k.p.c.). Sąd drugiej instancji, będąc sądem meriti zobligowany jest - bez względu na stanowisko stron oraz zakres zarzutów - zastosować właściwe przepisy prawa materialnego. W judykaturze istotę postępowania apelacyjnego najszerszej przedstawił Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów, mającej moc zasady prawnej z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07 (OSNC 2008, nr 6, poz. 55),

w której stwierdził, że sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego;

w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania.

Skoro istotą postępowania apelacyjnego jest merytoryczne sądzenie sprawy, to sąd drugiej instancji ma nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania jego własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu przed sądami obu instancji. Kwestia wykorzystania materiału, na podstawie którego sąd drugiej instancji ma obowiązek rozstrzygnąć sprawę, objęta jest regulacją przyjętą

w art. 382 k.p.c. (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy- Izba Cywilna w Postanowieniu z 08.04.2011r., II CSK 474/10, opubl.: Legalis).

Sąd odwoławczy, wydając wyrok zobowiązany jest, po dokonaniu własnych ustaleń na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz

w postępowaniu apelacyjnym, wskazać w uzasadnieniu swego orzeczenia, na jakich dowodach je oparł, a także umotywić, jakim dowodom odmówił wiarygodności (wyrok Sądu Najwyższego z 9 września 2002 r., II CKN 615/00). Tylko w sytuacji, gdy dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne i ocena dowodów nie budzą zastrzeżeń i potwierdzone zostały przez sąd drugiej instancji, nie zachodzi konieczność przeprowadzania - w uzasadnieniu orzeczenia tego sądu - na nowo oceny każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów; w takim przypadku sąd drugiej instancji może ograniczyć się do stwierdzenia, że podziela ocenę sądu pierwszej instancji, szerzej motywując tylko te ustalenia i oceny, które były kwestionowane w apelacji.

Obowiązek dokonywania ustaleń faktycznych w postępowaniu odwoławczym istnieje niezależnie od tego, czy wnoszący apelację podniósł zarzut dokonania wadliwych ustaleń faktycznych lub ich braku, a użyte w art. 378 § 1 k.p.c. sformułowanie, iż sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę „w granicach apelacji”, oznacza w szczególności, że sąd odwoławczy dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestając na materiale zebranym

w pierwszej instancji i kontroluje prawidłowość postępowania przed sądem pierwszej instancji, pozostając związany zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 04.04.2012r., II UK 311/11, opubl.: Legalis).

Ustalenia faktyczne Sądu I instancji Sąd Okręgowy przyjmuje za własne z tą zmianą, że w dniu 4 września 2013 roku powódka złożyła oświadczenie adresowane do pozwanej, że firma pozwanej dnia 3 września 2013 roku spłaciła wszystkie zobowiązania wynikające z faktur wystawionych przez powódkę. (dowód: oświadczenie z 4 września 2013 roku k. 36)

W dniu 4 września 2013 roku powódka wystawiła notę odsetkową na kwotę 8.761,68 zł obejmującą odsetki od faktur wymagalne od dnia 7 października 2011 roku do dnia 29 stycznia 2013 roku, która nie została podpisana przez powódkę. Na stronie 2 noty jest podpis E. M.. (okoliczności bezsporne)

Świadek E. M. (3) nie potwierdził, że jest to jego podpis.(dowód: zeznania świadka E. M. (3) k. 68-69)

W dniu 31 sierpnia 2014 roku powódka wystawiła notę odsetkową na kwotę 1.948,49 złotych obejmującą odsetki od faktur wymagalne od dnia 2 marca 2013 roku do dnia 30 kwietnia 2014 roku, która nie została podpisana przez powódkę. (okoliczność bezsporna)

Powyższe zmienione i uzupełniające ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy dokonał na podstawie wskazanych w treści uzasadnienia dowodów, uznając je za w pełni wiarygodne.

Brak podpisu na notach z dnia 4 września 2013 roku i 31 sierpnia 2014 roku wyklucza możliwość uznania ich za dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c.

Powódka nie udowodniła, że podpis na notce z dnia 4 września 2013 roku pochodzi od świadka E. M. (3).

Zgodnie z art. 253 k.p.c. jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. Jeżeli jednak spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać.

Sąd Okręgowy nie dał wiary zeznaniom współnika powódki A. M., że nota z dnia 4 września 2013 roku została uznana i podpisana przez świadka E. M. (3).

Skoro współnik powódki, upoważniony do jej reprezentowania, w dniu 4 września 2013 roku złożył pozwanej oświadczenie, że firma powódki dnia 3 września 2013 roku spłaciła wszystkie zobowiązania wynikające z faktur wystawionych przez powódkę, to dlaczego nie zaznaczył, że oświadczenie to dotyczy wyłącznie należności głównej i dlaczego nie podpisał noty odsetkowej z dnia 4 września 2013 roku.

Zeznania pozwanej D. P. są nieprzydatne do rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ nie posiada ona wiedzy na temat okoliczności istotnych dla jej rozstrzygnięcia. Nie знаła ona szczegółów dotyczących rozliczeń pomiędzy stronami, o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wiedział od świadka E. M. (3) bądź swoje twierdzenia opierała na przypuszczeniach.

Powódka nie załączył do pozwu faktur oraz dowodów potwierdzających daty wpłaty przez pozwaną kwot z tych faktur. Tym samym brak jest dowodów stanowiących podstawę dochodzonego roszczenia.

Z podniesionych w apelacji zarzutów zasadnie skarżąca zarzuca nierozpoznanie przez Sąd I instancji istoty sprawy poprzez całkowite pominięcie przez sąd rozpoznania zarzutu przedawnienia roszczenia podniesionego przez pozwaną w sprzecznie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, jak również nierozpoznanie przez sąd zarzutu zwolnienia pozwanej przez powódkę z długu.

Przez nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. należy przede wszystkim rozumieć niezbadanie podstawy merytorycznej dochodzonego roszczenia. O sytuacji takiej można mówić, jeżeli np. sąd nie wniknął w całokształt okoliczności sprawy, ponieważ pozostając w mylnym przekonaniu ograniczył się do zbadania jedynie kwestii legitymacji procesowej jednej ze stron lub kwestii przedawnienia, w związku z czym przedwcześnie oddalił powództwo albo jeżeli zaniechał zbadania merytorycznych zarzutów pozwanego, związanych z ewentualną wiarygodnością wzajemną, przysługującą pozwanemu wobec powoda. Do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi również w sytuacji, w której sąd pierwszej instancji dokonał oceny prawnej roszczenia bez oparcia jej o właściwie ustaloną podstawę faktyczną i w związku z tym w sprawie zachodzi potrzeba poczynienia po raz pierwszy niezbędnych ustaleń faktycznych. Skorzystanie w takim wypadku

z możliwości uzupełnienia postępowania dowodowego przez sąd drugiej instancji godziłoby w zasadę dwuinstancyjności postępowania sądowego, zagwarantowaną w art. 176 Konstytucji (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 11 grudnia 2015 r., III CZ 55/15 opubl. Legalis).

Przepis art. 386 k.p.c. w § 4 przewiduje możliwość, a nie obowiązek sądu drugiej instancji uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wyłącznie w wypadku nierozpoznania istoty sprawy przez sąd pierwszej instancji lub kiedy wydanie wyroku wymaga powtórzenia całości postępowania dowodowego.

W tej materii Sąd Najwyższy przyjął, że słowo „może” użyte zostało w art. 386 § 4 k.p.c. w celu stworzenia sądowi drugiej instancji, w drodze wyjątku, możliwości odstąpienia od merytorycznego rozpoznania sprawy i obligatoryjne wydanie wyroku kasatoryjnego w razie stwierdzenia, że istota sprawy nie została rozpoznana (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 24.1.2013 r., II CSK 279/12, opubl. Legalis, w wyroku z dnia 29.1.2008 r., II PK 146/07, Legalis).

W rozpoznawanej sprawie w sprzecznie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwana podniosła zarzut przedawnienia oraz powołała się na zwolnienia z długu (art. 508 k.c.) w związku z oświadczeniem powódki z dnia

4 września 2013 roku. Do obu tych zarzutów Sąd Rejonowy nawet się nie odniósł i w tym zakresie nie rozpoznał istoty sprawy.

Rację ma skarżąca podnosząc, że zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia jest merytorycznym zarzutem strony i brak jego uzasadnienia nie zwalnia sądu z obowiązku jego merytorycznego rozpoznania.

Do obu tych zarzutów Sąd Okręgowy odniesie się merytorycznie w dalszej części uzasadnienia.

Trafny jest też zarzut naruszenia prawa procesowego, mający istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez wadliwe sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku, tj. w sposób, który uniemożliwia ocenę i kontrolę toku rozumowania Sądu I instancji, w zakresie dowodów, na których sąd się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności.

Zgodnie z powszechnie przyjmowanym w orzecznictwie poglądem, uzasadnienie wyroku wyjaśnia przyczyny, dla jakich orzeczenie zostało wydane, jest sporządzane już po wydaniu wyroku, a zatem wynik sprawy z reguły nie zależy od tego, jak napisane zostało uzasadnienie i czy zawiera ono wszystkie wymagane elementy.

Z tych przyczyn zarzut naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 7 lutego 2001r, sygn. akt V CKN 606/00, opubl. LEX nr 53116, w wyroku z dnia 2 marca 2011 r. w sprawie II PK 202/10, w wyroku z dnia 7 stycznia 2010 r. w sprawie II UK 148/09, podobnie SA w Poznaniu w wyroku z dnia 27 października 2010 r. w sprawie I ACA 733/10, opubl. Legalis).

W rozpatrywanej sprawie uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera ustalenia faktyczne, ocenę dowodów, jednakże rozważania prawne nie pozwalają odtworzyć toku rozumowania Sądu Rejonowego stanowiącego podstawę nieuwzględnienia podniesionego przez pozwaną zwolnienia z długu na podstawie art. 508 k.c. oraz zarzutu przedawnienia dochodzonego roszczenia.

W ocenie dowodów Sąd I instancji nie odniósł się do tej części zeznań świadka E. M. (1), w których podaje, że „na tej nocie odsetkowej nie widnieje moja parafka”.

Trafny częściowo jest też zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. mającego wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez dokonanie niezgodnej z zasadami logiki oceny zeznań współnika A. M..

Pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika zarzuca Sądowi Rejonowemu naruszenie całego art. 233 k.p.c. Jednakże § 2 tego przepisu dotyczy sytuacji odmowy przedstawienia przez stronę dowodu, która w sprawie nie miała miejsca. Sąd Okręgowy odniósł zatem wskazany w apelacji zarzut naruszenia art.

233 k.p.c. do § 1 tego przepisu, który stanowi, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Stosując zasadę swobodnej oceny dowodów według własnego przekonania, Sąd obowiązany jest przestrzegać zasad logicznego rozumowania, a więc może

z zebranego materiału dowodowego wyciągnąć wnioski tylko logicznie uzasadnione. Sąd może dać wiarę tym lub innym świadkom, czyli swobodnie oceniać ich zeznania, nie może jednak na tle tych zeznań budować wniosków, które z nich nie wynikają. Przy ocenie dowodów tj. ich wiarygodności i mocy, istotną rolę odgrywają zasady doświadczenia życiowego.

Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 czerwca 2003 roku, V CKN 417/01, opubl. LEX nr 157326).

W tym zakresie należy brać pod uwagę cały materiał sprawy. W wyniku swobodnej oceny dowodów sąd dokonuje selekcji zebranego materiału pod kątem widzenia istotności poszczególnych jego elementów dla rozstrzygnięcia sprawy

(art. 227 k.p.c.). Dalszym założeniem prawidłowej oceny dowodów jest ich poprawna interpretacja: np. wykładnia dokumentu, wykładnia zeznań świadka itd.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi pozostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych, praktycznych związków przyczynowo- skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Częściowo zeznania współnika A. M. zostały ocenione niezgodnej z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Skoro współnik powódki, upoważniony do jej reprezentowania, w dniu 4 września 2013 roku złożył pozwanej oświadczenie, że firma powódki dnia 3 września 2013 roku spłaciła wszystkie zobowiązania wynikające z faktur wystawionych przez powódkę, to dlaczego nie zaznaczył, że oświadczenie to dotyczy wyłącznie należności głównej i dlaczego nie podpisał noty odsetkowej z dnia 4 września 2013 roku. Twierdzenie powódki, że nota została podpisana przez E. M. (3) nie zostało udowodnione zgodnie z wymogami art. 253 k.p.c.

Podawana przez A. M. wersja zdarzeń jest sprzeczna z treścią oświadczenia z dnia 4 września 2013 roku, w którym widnieje zapis dotyczący „wszystkich zobowiązań wynikających z faktur” a zatem i zobowiązań odsetkowych, a także z treścią zeznań świadka E. M. (3).

Rację ma też skarżąca zarzucając naruszenie art. 508 k.c., który stanowi, że zobowiązanie wygasa, gdy wierzyciel zwalnia dłużnika z długu, a dłużnik zwolnienie przyjmuje.

Zgodnie z poglądem doktryny o zwolnieniu z długu może też świadczyć fakt, że wierzyciel wydał dłużnikowi pokwitowanie spełnienia świadczenia, ten zaś je przyjął. W tym wypadku dojdzie do zawarcia umowy w sposób dorozumiany (zob.

W. Bryl, w: Komentarz, 1972, s. 1217; K. Gandor, w: SPC, t. 3, cz. 1, s. 891, Kodeks Cywilny. Komentarz, red. prof. dr hab. Edwarda Gniewek, prof. dr hab. Piotr Machnikowski, rok wydania 2014, wydawnictwo C.H.Beck, wydanie: 6).

Strona pozwana w toku niniejszego postępowania podnosiła, iż oświadczeniem złożonym przez osobę uprawnioną do reprezentacji - A. M. strona powodowa zwolniła pozwaną z wszelkich należności za okres sprzed 3 września 2013 roku. Zdaniem pozwanej wynika to wprost z treści oświadczenia z dnia 4 września 2013 roku. W związku z tym oświadczeniem pozwana po otrzymaniu wezwania do zapłaty z dnia 2 września 2014 roku zapłaciła na rzecz powódki kwotę 802,16zł tytułem odsetek za opóźnienie w płatnościach za towar zakupiony po dniu 4 września 2013 roku. Wskazuje to jednoznacznie na akceptację zwolnienia z długu przez dłużnika.

Zdaniem Sądu Okręgowego, oświadczenie z dnia 4 września 2013 roku daje podstawę do uznania, że powódka zwolniła pozwaną z długu obejmującego wszystkie należności wymagalne na dzień 3 września 2013 roku., które do tej daty

nie zostały zapłacone. Pozwana zaakceptowała zwolnienie jej z długu, o czym świadczy treść pisma pozwanej z dnia 8 września 2014 roku.

Sąd Rejonowy całkowicie pominął kwestię przedawnienia roszczenia, naruszając tym samym przepis art. 117 § 2 k.p.c. w związku z art. 118 k.c.

Zgodnie z art. 117 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (§ 1). Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (§ 2).

Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata (art. 118 k.c.).

Odsetki jako świadczenie okresowe podlegają trzyletniemu okresowi przedawnienia.

Pozew w niniejszej sprawie został złożony w dniu 30 października 2015 roku, a zatem roszczenia, których termin wymagalności minął przed dniem 30 października 2012 roku należy uznać przedawnione.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo w całości.

O kosztach postępowania przed Sądem I instancji Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Zasądzoną kwotę stanowi wynagrodzenia pełnomocnika pozwanej – 1.200,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa - 17,00 złotych.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Zasądzoną kwotę stanowi opłata sądowa od apelacji 300,00 zł oraz wynagrodzenia pełnomocnika pozwanej – 600,00 złotych.

Wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej będącego adwokatem zostało określone zgodnie z § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 5, § 13 ust. 1 punkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. poz. 461ze zm.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) .